

Az orosz karácsony mementója

Irta: Schandl Károly dr.

A karácsony a falun érvényesül legjobban a maga melegségével és bensőségével. A falu ragaszkodik a betlehemi pásztorokhoz és az isteni Kisdedhez, bárki akarja is erőszakkal tőle elszakítani. Most jön a hír Oroszországból, hogy muzsikok, — az orosz földmivesek — ép oly vallásossággal készülnek a karácsony ünnepére, mint a cár idejében. A moszkvai diktatura azonban le akart számolni az orosz falu vallásosságával. A bolsevik Antikrisztus elérkezettnek látja az időt, hogy felvegye a nyílt harcot a faluban is Krisztus ellen. Nem azért veszi fel a harcot, mert erősebbnek érzi magát, hanem azért, mert fél a muzsikok egyre erősödő ellenállásától. Nemrég jött a hír, hogy egész szerég faluban meggyilkolták a szovjet hivatalnokokat. A termés az egész világon jó volt s Oroszország mégis kénytelen már most millió métermázsra vásárolni a gabonát a fenyegető éhínség enyhítésére. Ez is a muzsikok ellenállásából, illetve amerikázásából ered, mert csak annyit termelnek, amennyi saját szükségletükre kell. Oroszország mezőgazdasági területének fele van csak megművelve a szovjetkormány adatai szerint is. Heródes majd kétezer éve minden kisdedet összeszedett, hogy Krisztust kiirtsa. Lenin utódja most az isteni Kisded képeit akarja összeszedetni, hogy országában a Krisztust kiirtsa. Ami Heródesnek nem sikerült, biztosan nem sikerül Stalinnak sem. De ha a végeredmény bizonyos is, sok memento van abban a küzdelemben a világ egész földművelő népére, amelyet Oroszországban folytat az Antikrisztus a betlehemi Kisded ellen.

Pár napja jelent meg a moszkvai kormány adatai alapján Genfben egy könyv, mely számokkal igazolja, hogy a kommunista gazdasági rend csődöt mondott. A munkások diktatúrája akart lenni s a munkások élnek benne legrosszabbul. A szovjet államban 12 óra a munkaidő, minden munkás köteles túlórázni. Harmadfél millió a munkanélküliek száma az ipari munkások között. Az orosz ipari munkás, akinek keresete van, átlag tizedrészét keresi meg annak, amennyit egy európai munkás keres. Az élet viszont kétszer olyan drága Oroszországban, mint a külföldön. A tisztviselők helyzete természetesen még sulyosabb. Kereskedelemtől és iparról alig lehet beszélni, mert mindent monopolizál a szovjeturalom. Minden erő kiveszett az orosz társadalomból, mely nyomorogva túri a rettenetes diktatúrát. Egy népréteg az, mely nem hódolt be a kényuraknak s ez a falusi nép. A falu népét tekintve veszedelmes ellenségnek, Stalin, aki maga is a muzsikokból származott.

A szocializmus, mely Oroszországban a maga gyakorlati formájában nyilatkozik meg, kezdetben földet ígért a földmiveseknek. Pár év után azonban azt a földosztást is visszacsinálta, amit Stolipin, a cár miniszterelnöke, a magántulajdon alapján hajtott végre. Maximálta a földet, amit 1—1 mivelhet. Megkezdte az ellenségeskedést a kulakkal. Ezek a nagygazdák, akiknek 10 holdnál több területük van. Ma ezek a legnagyobb ellenségei a

szovjeturalomnak, a kisgazdatársadalomnak ezek a tagjai, akik azonban igen nagy számban vannak. Ellenük akarta felbujtani a szovjet a törpebirtokosokat és napszámosokat. Törekvése nem vezetett sikerre. Ma már az egész orosz falu látja, hogy életére megy a játék és minden földmivesből szovjet rabszolgát akar nak csinálni. Míg a városi munkásból 8000 választ egy képviselőt a kerületi gyűlésbe, addig 20.000 földműves küldhet csak egy képviselőt. A földműves 5—10-szer annyi adót fizet jövedelme után, mint az ipari munkás, vagy a tisztviselő.

Az orosz földműves a gabona árának csak 20 százalékát kapja meg, 30 százalékát a közvetítő kereskedőé, 50 százalékát a szovjeté. Az állam kétszeres áron adja neki az ipari cikkeket. Az orosz muzsikok milliói nehezen mozdulnak, de még nehezebben engedelmeskednek. Most, mikor karácsonyuktól is megakarja őket fosztani a szovjet, fellángol a harc az orosz mezőkön és folyik a néma küzdelem, mely talán egy, talán kettő, vagy három éven belül meghozza az orosz tragédia végső felvonását.

Merengés az alkonyuló erdőben

Fekszem a szeptemberi erdő aranyavarjában.
Imádságos csendben, alkonyatban.
Nyugalomban.
Köröttem, fölöttem, millió levélhulla.
A lehullottak már zörgős rozsdásra csavarodtak,
Főnn a fákon még fanyar-sárgák,
Még egy lehellet tartja őket
az Élet-Halál közötti megyén,
de holnap már lehullanak,
lehullanak s egyre sűrűbb lesz
a rozsdássárga bronz-avar.
Szemem lehunyva fekszem köztük
s megvilan bennem valami:
milyen jó lehet levélnek lenni.
Tavasszal kacér zöldbe szökkenni,
kidíszíteni a tar, szürke fákat,
incselkedni bolondos Áprilissal,
csókolózni a Nappal, Széllel,
megbirkózni márciusi viharral,
holdfények ezüstje alatt nőni,
nőni, nőni, erdővé lenni,
beolvadni egy ősz-zenébe
s zúgva menni a Nyár elébe.
Zöld koronává lombosodni,
megfürdeni meleg záporban,
madárzenére táncot járni,
majd szépcsendesen megrögtülni,
megrozsdásodni, megfomnyadni,
s csipő, hideg hajnalokon
holtan hullni az ősz ölbe.
Milyen jó lenne levélnek lenni,
egy Tavaszt, egy Nyarat, egy Őszt megélni,
minek elébe menni negyven-ötven évnél?
fölvenni a szenvedések kopott öltönyét,
végigrobotolni a szürke Élet-utat,
s megöregedve, unottan, búsan,
kifosztva, fásultan dőlni az anyaföldbe...

Fekszem a szeptemberi erdő aranyavarjában.
A fákról hullnak rám a levelek,
s én testvérrüké álmodom magam
egy percre az alkonyuló, ősi erdőben.

Cholnoky Márta.

A felhők.

Szállnak gomolyogva, szállnak messze-messze,
Egyik napnyugatra, másik napkeletre.
Az ég kék szurján hideg büszkén járnak,
Nem hatja meg őket sem öröm, sem bánat,
Meseország minden alakja él bennük,
Titokzatos fények gyúlnak ki megettük,
Mintha ott volna az álmok palotája
Hová álmok járnak, teljesülést várva;
Elsülyedt városok, titokzatos hajó,
Hét pecséttel lezárt, sárkányörzött ajtó.
Mindent megszépítő, csodakék fátyolok,
Amiken a távol gyémánt-pora ragyog...

Szállnak, egyre szállnak, meg soha nem állnak,
A fényt letompíttják, növelik az árnyat.

Nagyon messze vannak, a kék égen járnak,
Hej de sokszor mégis a szívünkön szállnak...
Hej de sokszor mégis a lelkünknek fájnak,
A szeszélyes felhők: a sok dőre vágyak.

Ringelhanné F. Juliska.

HORTOBÁGYI JUHTURÓ

Mindenütt kapható!

Termellő:

Orsz.  Magy.

Tejszövetkezeti Központ

Budapest, I., Horváth Miklós-ut 119/121.

»Akinek van kenyere, törjön belőle annak, akinek nincsen.«

A Dobó István asztaltársaság tíz iparostanulót ruházott fel vasárnap.

Harmenckét esztendő nemes tradícióját folytatta vasárnap az egri Dobó István-asztaltársaság, amikor összegyűlt a Keresztény Iparoskör kitermében, hogy tíz felruházott gyermek örömeinek örüljön. A nagy asztalnál tisztelő fejű iparosok ültek és velük szemben sorakozott föl a tíz iparostanuló, szépenvasalt új barna ruhákban.

Losonczy Sándor, a Dobó asztaltársaság alelnöke nyitotta meg az ünnepet és üdvözölte a megjelent Matuszka Mihály plébánost, Radil Károly ipartestületi elnököt és Grónay Andor ipari iskolai igazgatót.

Matuszka Mihály az elismerés szavait mondotta a nemeszivű asztaltársaságnak, a mely evangéliumi célokat vett kisebb céljai közé, és amely minden esztendőben teljesíti a Krisztusi parancsot: »Akinek van kenyere, törjön belőle annak, akinek nincsen.«

Radil Károly megköszönte az iparoság nevében az Asztaltársaság fáradozását és intette a felruházott iparostanulókat, hogy annakidején ők is gyakorolják a jótékonyág cselekedeteit.

A felruházottak nevében Juhász Magda és Ferenczy Sándor mondott köszönetet, és mikor hálájukról beszélt, fészeken állt a tíz gyerek és a szépenvasalt, új barna ruhák gombjainál csak a szemük volt fényesebb.

Szükségletét mindenkor helybelli iparosnál és kereskedőnél szerezze be!

Gondolat.

Egy tenger van az Isten udvarában.
Kék rajzolású, hatalmas remek.
Belőle titkon, föld-méhen által
Táplálkoznak apró tengerszemek.

Ül mellette az Úr örök időken
Nézegetvén a part kavicsát,
A keze lassan mozdulatba réved
S míg elnéz a végtelen vizeken át,
Bele-belevet egy kavicsfigurát.

A tenger nyugodt. Kék mint az ég.
Leviszi lassan az Isten követ
S túlhan, messze, föld-méhen át
Visszhangba tör a végtelen fenék:
Fölbuggyan apró tengerszemekben
Isten követől fogant buborék:
A gondolat.

Apor Elemér.